

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8To/76/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7218010532
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Michalanský
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7218010532.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Michalanského, sudcov JUDr. Daniely Mitterpákovovej a JUDr. Miroslava Baňackého v trestnej veci proti obžalovanému Y. L. pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice II sp. zn. 5T/32/2018 zo dňa 8. 7. 2020, na verejnom zasadnutí konanom v Košiciach dňa 13. septembra 2021 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. b/, e/, ods. 3 Tr. por. z r u š u j e napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Obžalovaný Y. L., nar. 6. 7. XXXX v W., trvale bytom
W., O. X

je v i n n ý, ž e

v Košiciach a ani inde si úmyselne neplnil vyživovaciu povinnosť k svojim deťom S.P., nar. XX.XX.XXXX a A.P., nar. XX.XX.XXXX, hoci táto mu vyplýva zo Zákona o rodine a výška ktorej mu bola určená na základe rozsudku Okresného súdu Košice II sp. zn. 27P/268/2015 zo dňa 23. 3. 2016 prispievať sumou vo výške 40,00 € mesačne na dcéru A.P. a 60,00 € mesačne na syna S.P., a tak dlhuje za obdobie od mája 2016 do mája 2017 vrátane sumu 1260 € a od júna 2017 do augusta 2017 vrátane, vychádzajúc z ustanovenia § 62 ods. 3 Zákona o rodine sumu 180 €, teda v celkovej výške 1440 € do rúk matky detí N. L.,

t e d a

najmenej tri mesiace v období dvoch rokov neplní z nedbanlivosti zákonnú povinnosť vyživovať iného

t ý m s p á c h a l

prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zák.

Z a t o m u s ú d u k l a d á :

Podľa § 207 ods. 1, § 36 písm. j/, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 3 (troch) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona výkon trestu odňatia slobody súd podmienienečne odkladá.

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. určuje skúšobnú dobu v trvaní 14 (štrnástich) mesiacov.

Podľa § 50 ods. 2 Trestného zákona ukladá obžalovanému povinnosť zaplatiť v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia zameškané výživné vo výške 1440 € (tisícštyristoštyridsať eur) k rukám N. L., nar. XX.XX.XXXX v Košiciach, bytom W., R. 32.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Košice II rozsudkom sp. zn. 5T/32/2018 zo dňa 8. 7. 2020 uznal obžalovaného Y. L. vinným z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť tak, že

v Košiciach a ani inde si úmyselne neplnil vyživovaciu povinnosť k svojim deťom S.P., nar. XX.XX.XXXX a A.P., nar. XX.XX.XXXX, hoci táto mu vyplýva zo Zákona o rodine a výška ktorej mu bola určená na základe rozsudku Okresného súdu Košice II sp. zn. 27P 268/2015 zo dňa 23.03.2016 prispievať sumou vo výške 40,00 € mesačne na dcéru A.P. a 60,00 € mesačne na syna S.P., a tak dlhuje za obdobie od mája 2016 do augusta 2017 vrátane do rúk matky detí N. L. sumu vo výške 1.560,00 €.

Súd mu za to uložil podľa § 207 ods. 1, § 36 písm. j/, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 4 mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a/, § 50 ods. 1 Trestného zákona výkon trestu odňatia slobody súd podmienene odložil a určil skúšobnú dobu v trvaní 16 mesiacov. Podľa § 50 ods. 2 Trestného zákona uložil obžalovanému povinnosť zaplatiť v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia zameškané výživné vo výške 1.560,00 € k rukám N. L., nar. XX.XX.XXXX v W., bytom W., O. 4.

Proti tomuto rozsudku zahlásil odvolanie obžalovaný priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní dňa 8. 7. 2020. V písomných dôvodoch odvolania prostredníctvom svojej obhajkyne uviedol, že so záverom okresného súdu nesúhlasí. Aj v zmysle uznesenia Krajského súdu v Košiciach č.k. 8To/51/2019-175 zo dňa 21.10.2019 vyplýva, že u neho absentovalo zavinenie vo forme úmyslu, či už priameho alebo hoci aj nepriameho. Vo vzťahu k prvému obdobiu od mája 2016 do mája 2017 to odvolací súd výslovne uviedol aj v rámci odôvodnenia uznesenia. Súd prvého stupňa síce v rámci odôvodnenia parafrázoval rozhodnutie odvolacieho súdu, avšak ak ho chcel uznať za vinného, tak to mal urobiť len z dôvodu nedbanlivostného zavinenia, čo má svoj zmysel pri rozhodovaní o druhu trestu a jeho výmery. Trvá však na tom, že sa spravoval ústnou dohodou s exmanželkou o tom, že bude uhrádzať náklady na bývanie, kde toho času bývala ona aj s deťmi a že preto v tomto období plní výživné v naturálnej forme. Ak ho aj chcel súd uznať za vinného, u neho sa nemohlo jednať o úmysel, nakoľko jeho konanie malo byť posudzované podľa zásad skutkového omylu, ktorý vylučuje úmyselné zavinenie. Vo vzťahu k druhému obdobiu od júna 2017 do augusta 2017 (kedy už spoločnú domácnosť nezdieľali) odvolací súd uložil súdu prvého stupňa skúmať, či v tomto období bolo jeho konanie vôbec pokryté zavinením čo i len z nedbanlivosti alebo bolo nezavinené. Už v pôvodnom prvostupňovom konaní bolo preukázané, že bol v období od 07.02.2017 do 06.08.2017 evidovaný v evidencii uchádzačov o zamestnanie. Súd v tomto smere učinil predčasný záver o tom, že si prácu nehľadal, avšak to, že bol vyradený z evidencie práve preto, že si prácu sám našiel a od 07.08.2017 bol zamestnaný u zamestnávateľa TMM Trade, s.r.o., už súd opomenul zohľadniť. Súd správne uvádza, že v období jún, júl a august 2017 bol nezamestnaný a že v tomto období nepoberal ani žiadne dávky sociálneho zabezpečenia. Doslova bol bez príjmu, žil len z toho, čo mu dali rodičia. Opätovne apeluje na to, že orgány činné v trestnom konaní a súdy posudzujú ako predbežnú otázku skutočnosť, či bol obvinený schopný platiť výživné, v akej výške a v prípade, že bol bez príjmov, či sa o tento stav pričínil sám svojím konaním. Preto bolo namieste, aby súd mechanicky a formalisticky nevychádzal len z rozsudku Okresného súdu Košice II zo dňa 23.03.2016 sp. zn. 27P/268/2015, ale aby zohľadnil pri posudzovaní o vine rozsah vyživovacej povinnosti samostatne a tento rozsah môže byť s prihliadnutím na okolnosti odlišný ako ten, ktorý bol určený v občianskosúdnom rozhodnutí napriek tomu, že tento je právoplatný a vykonateľný. Ak povinný sám zo sumy životného minima nezaslal výživné, nemohol sa dopustiť trestného činu, pretože táto suma je nevyhnutná na zabezpečenie jeho výživy a ostatných základných potrieb a úhradu nevyhnutných nákladov na domácnosť. Tým skôr, keď v predmetnom období jún až august 2017 nepoberal ani len dávku v hmotnej núdzi. Za obdobie od mesiaca jún 2017 do mesiaca august 2017 nemal dostatok finančných prostriedkov k úhrade výživného, je toho názoru, že jeho možnosti, schopnosti, zárobkové a majetkové pomery neboli za toto obdobie v konaní riadne objasnené tak, ako to predpokladá osobitný predpis - § 62 a nasl. Zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine v znení neskorších predpisov. V tomto smere je napadnutý rozsudok vydaný predčasne, na podklade nedostatočne objasneného skutkového stavu veci, čo ho činí nepreskúmateľným a zmätočným. Uvedomuje si, že trestný súd nemá ochotu zapodievať

sa posudzovaním mimo trestnoprávnych noriem, avšak v danom prípade sa jedná o posúdenie jeho viny, pri ktorom súd musí siahnúť aj po mimo trestnoprávnej úprave a reálne ju aplikovať. Pre neho to má zásadný význam, pretože je rozdiel, keď mu je súdom uložené zaplatiť dlh na výživnom 1.560 eur alebo menšiu sumu.

Z uvedených dôvodov navrhol, aby bol rozsudok okresného súdu v zmysle § 321 ods. 1 v spojení s § 322 ods. 1 Tr. por. zrušený v rozsahu všetkých jeho výrokoch a vec vrátená prvostupňovému súdu na opätovné prejednanie a rozhodnutie.

Na podklade takto podaného odvolania odvolací súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil nasledovné.

Krajský súd už v uvedenej veci raz konal, keď uznesením sp. zn. 8To/51/2019 zo dňa 21. 10. 2019 podľa § 321 ods. 1 písm. b/, c/, ods. 3 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Trestné stíhanie Y. Parutku bolo na okresnom súde vedené na podklade obžaloby prokurátorky Okresnej prokuratúry Košice II sp. zn. 3Pv 486/17/8803 zo dňa 05.06.2018, podľa ktorej sa mal obžalovaný dopustiť prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona takým spôsobom, že v Košiciach a inde si neplní výživovaciú povinnosť k svojim deťom S.P., nar. XX.XX.XXXX a A.P., nar. XX.XX.XXXX, hoci táto mu vyplýva zo Zákona o rodine a výška ktorej mu bola určená na základe rozsudku Okresného súdu Košice II sp. zn. 27P 268/2015 prispievať sumou vo výške 40,00 € mesačne na dcéru A.P. a 60,00 € mesačne na syna S.P., túto si však úmyselne pravidelne plní, a tak dlhuje za obdobie od mája 2016 doposiaľ do rúk matky detí N. L. sumu vo výške najmenej 1.700,00 €.

Po vykonaní dokazovania výsluchom obžalovaného, svedkyne N. L. a prečítaním listín súd rozsudkom sp. zn. 5T 32/2018 zo dňa 20.02.2019 uznal Y. L. vinným z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkom základe, ako je tento popísaný vo výrokovej časti aj tohto rozsudku, uložil mu trest odňatia slobody v trvaní 4 mesiacov, výkon trestu podmienčne odložil a určil skúšobnú dobu v trvaní 16 mesiacov a nakoniec uložil obžalovanému povinnosť zaplatiť v skúšobnej dobe podmienčného odsúdenia k rukám matky maloletých detí zameškané výživné vo výške 1.560,00 €.

Zákonnosť a odôvodnenosť výrokov tohto rozsudku posúdil na podklade odvolania obžalovaného Krajský súd v Košiciach, ktorý uznesením sp. zn. 8To/51/2019 zo dňa 21.10.2019 zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Uložil okresnému súdu, aby sa bližšie zaoberal obdobím od júna 2017 do augusta 2017, kedy už obžalovaný s deťmi a ich matkou nevedli spoločnú domácnosť a podľa obžalovaného bol v tomto období nemajetný, nemal príjem, z peňazí, ktoré mu poskytli jeho rodičia mohol znášať len náklady na bývanie a stravu a výživné nemal z čoho uhradiť. Pokiaľ ide o obdobie od mája 2016 do mája 2017, stotožnil sa krajský súd s názorom a záverom okresného súdu, že irelevantná je obhajoba obžalovaného spočívajúca v tvrdení, že výživné v tomto období neplnil na základe ústnej dohody s matkou maloletých detí, existencia takejto dohody bola vyvrátená vierohodnou výpoveďou N. L..

Po zrušení a vrátení veci okresný súd vypočul obžalovaného so zameraním sa na obdobie od júna do augusta 2017, vypočul svedkyňu H. L. a prečítal listiny, ktoré zabezpečil.

Obžalovaný Y. L. na hlavnom pojednávaní dňa 13. 2. 2019 vyhlásil podľa § 257 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku, že je nevinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe. Rovnako ako v prípravnom konaní potvrdil, že výživné na maloleté deti v rozsahu určenom súdnym rozhodnutím neplatil v období od mája 2016 do augusta 2017 na základe ústnej dohody s matkou maloletých detí. Vychádzalo sa z toho, že po rozvode manželstva zostala s deťmi bývať u neho bez toho, aby sa podieľala na úhradách výdavkov spojených s bývaním. V uvedenom období brigádoval, prípadne pracoval na základe dohody o vykonaní prác a aj za finančnej podpory rodičov platil inkaso od 180,00 € do 210,00 € mesačne. Okrem toho prispieval na stravu, deťom kupoval oblečenie, obuv, lieky, drogériu, o deti sa staral tak, že ich doprevádzal do škôlky a školy, keď boli choré zostával s nimi, sem-tam sa s nimi učil. Deti sa s matkou

odšťahovali z bytu v máji 2017, odvtedy užíva trojizbový byt sám, s inkasom mu pomáhajú rodičia, ktorí sú na dôchodku.

Obžalovaný na hlavnom pojednávaní dňa 08.07.2020 uviedol, že v mesiacoch jún, júl a august 2017 nepracoval, nevie či bol evidovaný na úrade práce ako uchádzač o zamestnanie, ale určite okrem finančnej výpomoci rodičov iný zdroj príjmu nemal. Hľadal si prácu, nevie to síce preukázať, ale v tom čase už mal aj zdravotné problémy. Nevedel opísať aké konkrétne úsilie vyvinul v týchto mesiacoch, resp. do októbra 2017 kedy sa stal práceneschopným, aby získal prácu a zabezpečil si pravidelný príjem na krytie svojich osobných potrieb a plnenie vyživovacej povinnosti. V období keď bol evidovaný na úrade práce chodil sa tam hlásiť minimálne jedenkrát do mesiaca. Aj keď mu úrad ponúkol pracovné miesto, buď už bolo obsadené, alebo nespĺňal požadované podmienky. V mesiaci sa na úrade potreboval preukázať jedným potvrdením o tom, že sa u nejakého zamestnávateľa uchádzal o prácu. V tom období mu veľa pomáhali rodičia, hradili mu náklady za bývanie, chod domácnosti a stravu.

Svedkyňa N. L. vypovedala, že po rozvode manželstva zdieľali s obžalovaným spoločnú domácnosť až do 10.05.2017. Asi tri až štyri mesiace po rozvode prestala uhrádzať výdavky spojené s bývaním z toho dôvodu, že obžalovaný jej neprispieval na výživu detí v zmysle súdneho rozhodnutia. Sama znášala všetky výdavky spojené s výživou a výchovou detí, nakupovala potraviny, drogistický tovar, lieky, oblečenie, obuv, atď.. Pred rozvodom v plnej miere uhrádzala aj výdavky spojené s bývaním, nevie to preukázať, doklady zostali v byte na Talinskej ulici. Obžalovaný nepracoval, na nej bola celá ťarcha v súvislosti so zabezpečovaním a starostlivosťou o domácnosť. Keď prestala uhrádzať výdavky spojené s bývaním, pravdepodobne ich platili rodičia obžalovaného. Jej osobne nikdy neprispeli žiadnymi financiami, obžalovaného však podporovali. Aj v ich prítomnosti sa komunikovalo, že už nebude platiť za byt, keďže obžalovaný dva až tri roky nepracuje. Po rozvode manželstva obžalovaný neuhrádzal výdavky maloletých detí, nekupoval im oblečenie, lieky, školské potreby, darčeky ani nič podobné. Pravdou je, že počas toho ako bola v práci postaral sa o deti, ale pomáhali rodičia z obidvoch strán. Žiadnu dohodu ohľadom delby nákladov na chod domácnosti ani o neplatení výživného s obžalovaným neuzavrela. Vo všeobecnosti sa s ním ťažko komunikovalo. Aj po rozvode obžalovaný konzumoval z potravín, ktoré nakúpila, jedol keď navarila, starala sa o jeho oblečenie, kupovala mu drogériu (s výnimkou parfému, ktorý si kúpil sám), starala sa o byt, mimo opráv. V jednom prípade, keď predal posteľ za 300,00 €, dal jej 150,00 €, nato jej 50,00 € zobral a zvyšných 100,00 € použila na chod domácnosti. V minulosti mali stavebné sporenie, ktoré asi pred desiatimi, jedenástimi rokmi zrušili kvôli finančným ťažkostiam a peniaze zo sporenia, okolo 1.000,00 €, použili na chod domácnosti. Výživné na deti jej obžalovaný odovzdáva v hotovosti oproti príjmovému pokladničnému dokladu. Existujú tri príjmové pokladničné doklady s dátumom 20.08.2018. Jeden je na sumu 30,00 €, druhý na sumu 70,00 €, pričom v týchto dvoch dokladoch je prepisovaná suma, tretí na 100,00 €. V skutočnosti však obžalovaný prispel na výživu detí v auguste 2018 len sumou 100,00 €. Najprv jej predložil príjmový pokladničný doklad, v ktorom bola uvedená suma 100,00 €, avšak dal len 30,00 €, preto v príjmovom pokladničnom doklade prepísala 100,00 € na 30,00 €. Neskôr jej doplatil 70,00 €, avšak opäť jej predložil príjmový pokladničný doklad na sumu 100,00 €, ktorú prepísala na 70,00 €. Nato jej obžalovaný povedal, že jeho právnik ho usmernil, že výživné za jednotlivý mesiac nemôže mať na viacerých dokladoch a opäť jej predložil príjmový pokladničný doklad na sumu 100,00 €, ktorý podpísala pretože jej povedal, že jej viac výživné nezaplatí. Od nadobudnutia právoplatnosti súdneho rozhodnutia, ktorým bolo okrem iného obžalovanému určené výživné, toto neplatil v období máj až december 2016 a január až august 2017, čím mu vznikol dlh 1.600,00 €. Dňa 18.04.2016 jej dal 40,00 €, ktoré je možné započítať na výživné za máj 2016.

Svedkyňa H. L., matka obžalovaného, na hlavnom pojednávaní dňa 08.07.2020 vypovedala, že od syna mala informáciu o ústnej dohode s poškodenou, že kým bude bývať v ich byte, tak nebude požadovať výživné na maloleté deti. Syn o tejto dohode hovoril viackrát, avšak nevesta tvrdila, že to je len jeho výmysel. V období jún, júl a august 2017 už býval v ich byte sám a je tomu tak doposiaľ. Aj v inkriminovanom období mu tak ako vždy uhrádzali výdavky spojené s bytom, mesačne do 200,00 € a poskytovali mu stravu. Nepamätá sa na to, či v období jún až august 2017 obžalovaný pracoval, či mal vlastný príjem, či mu v tom období poskytli finančné prostriedky na úhradu výživného, či mal nejaké brigády. Určite mu ale doporučila, aby výživné na svoje deti platil aspoň čiastočne, na čo on reagoval tak, že poškodená s tým nesúhlasí, že chce naraz celú sumu. Vzhľadom na obžalovaného, ale i jej manžela nepriaznivý zdravotný stav je vylúčené, aby s obžalovaným žili v spoločnej domácnosti.

Na hlavnom pojednávaní okresný súd vykonal listinné dôkazy :

Rodné listy maloletých detí U. L., nar. XX.XX.XXXX a H. L., nar. XX.XX.XXXX, obidve deti pochádzajú z rodičov Y. L. a N. L..

Rozsudok Okresného súdu Košice II sp. zn. 27P 268/2015 zo dňa 23.03.2016, právoplatný dňa 11.05.2016, ktorým bolo manželstvo obžalovaného a N. L. rozvedené a schválená ich rodičovská dohoda v tom, že na čas po rozvode manželstva budú maloleté deti U. a H. v osobnej starostlivosti matky a otec bude prispievať na výživu U. 60,00 € a na výživu H. 40,00 € mesačne, vždy do 20. dňa v mesiaci vopred.

Potvrdenia o návšteve školy z ktorých je zrejmé, že maloleté deti navštevujú základnú školu na J. X v W., formou denného štúdia, H. bola v školskom roku 2017/2018 žiačkou I.C triedy.

Prijmové pokladničné doklady predložené obžalovaným i svedkyňou preukázali spôsob, rozsah aj obdobie plnenia vyživovacej povinnosti obžalovaným voči maloletým deťom.

Správa Okresného úradu Košice, Katastrálneho odboru vypovedá o tom, že obžalovaný nebol ku dňu 06.10.2017 vedený ako vlastník nehnuteľností evidovaných v listoch vlastníctva v miestnej pôsobnosti tohto úradu.

Správy Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Košice svedčia o tom, že obžalovaný bol vedený v evidencii uchádzačov o zamestnanie od 11.01.2016 do 05.06.2016 kedy bol vyradený pre nespoluprácu a od 07.02.2017 do 06.08.2017, pričom dňa 07.08.2017 bol vyradený z dôvodu nástupu do pracovného pomeru u zamestnávateľa TMM Trade, s.r.o.. V období od 01.05.2016 nepoberal dávky v hmotnej núdzi ani iné sociálne dávky. V období od 01.03.2004 do 31.05.2016 poberal prídavky na maloleté deti H. a U. L., naposledy vo výške 47,04 € mesačne.

N. L. bola vedená v evidencii uchádzačov o zamestnanie od 04.12.2013 do 31.05.2016, dňa 01.06.2016 bola vyradená pre nespoluprácu. Dávka v hmotnej núdzi jej bola priznaná za jún 2016 vo výške 29,20 €. V období od 01.05.2016 nepoberala rodičovský príspevok ani náhradné výživné, od 01.06.2016 poberá prídavok na maloleté deti H. L. a U. L., naposledy v sume 47,04 € mesačne.

Správy Sociálnej poisťovne, pobočka Košice, vypovedajú o tom, že obžalovaný za obdobie od mesiaca máj 2016 do 11.10.2017 nemal priznaný nárok na dávky v nezamestnanosti. V období rokov 2016 a 2017 bol v evidencii Sociálnej poisťovne ako platiteľ poisťného vedený ako: zamestnanec - dohoda o pracovnej činnosti od 06.04.2016 do 31.08.2016 a následne od 07.09.2016 do 05.12.2016 Kamenárstvo STONE s.r.o., Byster 275, Sady nad Torysou; ako zamestnanec v pracovnom pomere od 07.08.2017 do 15.12.2017 TMM Trade, s.r.o., Južná trieda 66, Košice. Ku dňu 12.12.2019 nepoberal dávky v nezamestnanosti ani dôchodok. Sociálna poisťovňa eviduje u obžalovaného práceneschopnosť od 21.12.2017, ktorá ku dňu ostatnej správy zo dňa 26.05.2020 naďalej trvá.

Potvrdenia o nemocenských dávkach vypovedajú o tom, že obžalovanému boli Sociálnou poisťovňou, pobočka Košice, vyplatené nemocenské dávky za obdobie 10/2017 a 12/2017 až 11/2018 spolu vo výške 1.632,80 €.

Správy Krajského riaditeľstva PZ v Košiciach, Krajského dopravného inšpektorátu, Oddelenia evidencie vozidiel zo dňa 21.12.2018 svedčia o tom, že obžalovaný nie je vedený ako držiteľ alebo vlastník motorových vozidiel.

Správa o povesti obžalovaného obsahuje informáciu o tom, že jeho trvalý pobyt na O. č. X. v W. sa viaže k bytu č. XX. Ku dňu 09.10.2017 mali na uvedenej adrese trvalý pobyt aj N. L. a deti U. a H.. Obžalovaný nebol mestskou časťou riešený v rámci priestupkového konania.

Výpis z registra priestupkov vypovedá o tom, že obžalovaný bol v jednom prípade, v roku 2014, priestupkovo riešený, za porušenie pravidiel cestnej premávky mu bola uložená pokuta vo výške 20,00 €.

Odpis registra trestov svedčí o tom, že obžalovaný bol v minulosti jedenkrát súdne trestaný (v roku 1998), hľadá sa na neho akoby nebol odsúdený.

Krajský súd konštatuje, že okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie s cieľom náležite zistiť skutkový stav veci, čo je nevyhnutným a základným predpokladom pre spravodlivé rozhodnutie. Dôkazy obstarané orgánmi činnými v trestnom konaní a súdom z úradnej povinnosti, aj predložené procesnými stranami, boli získané a následne aj vykonané zákonným spôsobom. S rovnakou mierou starostlivosti sa pristupovalo k zabezpečeniu a následne aj vykonávaniu dôkazov svedčiacich jednak proti obžalovanému, ako aj tých, ktoré svedčia v jeho prospech.

Po vykonaní dôkazov sa krajský súd stotožnil aj so záverom okresného súdu, že na strane obžalovaného došlo ku konaniu, ktoré naplnilo všetky znaky skutkovej podstaty žalovaného prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona, preto rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku. Oproti názoru okresného súdu však krajský súd dospel k záveru v súlade so svojím názorom uvedeným v zrušujúcom uznesení zo dňa 21. 10. 2019, že obžalovaný si neplnil svoju zákonnú povinnosť vyživovať iného z nebanlivosti.

Niet akýchkoľvek pochybností o tom, že obžalovaný Y. L. je biologickým otcom maloletých detí U., nar. XX.XX.XXXX a H., nar. XX.XX.XXXX L., matkou ktorých je N. L.. Manželstvo rodičov bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Košice II sp. zn. 27P 268/2015 zo dňa 23.03.2016, ktorým rozsudkom súd zároveň schválil rodičovskú dohodu v tom, že deti budú po rozvoze manželstva v osobnej starostlivosti matky a otec bude prispievať na výživu U. po 60,00 € a na výživu H. po 40,00 € mesačne. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 11.05.2016.

Aj po rozvoze manželstva zostali všetci bývať v spoločnej domácnosti v trojizbovom byte na O. č. X v W., ktorý je v osobnom vlastníctve rodičov obžalovaného. Obžalovaný si začal plniť vyživovaciu povinnosť v intenciách citovaného súdneho rozhodnutia až od septembra 2017, s výnimkou čiastočného plnenia za obdobie máj 2016, kedy na výživu detí prispel dňa 18.04.2016 sumou 40,00 €. Výživné odovzdáva matke maloletých detí N. L. v hotovosti, prevzatie mu menovaná potvrdzuje podpisom na príjmových pokladničných dokladoch. Matka s deťmi sa zo spoločnej domácnosti odsťahovala dňa 10.05.2017. Odvtedy obžalovaný okrem toho, že prispieva na výživu detí (od septembra 2017), pomáha so starostlivosťou zvlášť o maloletú H. v čase, keď si matka detí plní pracovné povinnosti u dvoch zamestnávateľov. Nad rámec výživného obžalovaný deťom neprispieva finančne a ani inak nezabezpečuje ich materiálne potreby a nerobil tak ani v období kedy po rozvoze manželstva viedli spoločnú domácnosť.

Obranu obžalovaného spočívajúcu v tom, že vyživovaciu povinnosť voči maloletým deťom si v období od mája 2016 (čiastočne) a nasledujúce mesiace až do mája 2017 (vrátane) neplnil na základe ústnej dohody s matkou maloletých detí postavenej na tom, že v tomto období sa výlučne on podieľal na úhradách výdavkov spojených s bývaním (180,00 € až 210,00 € mesačne) a v období jún až august 2017, pretože nemal zdroj príjmu, považuje aj krajský súd za irelevantnú, čo uviedol už v zrušujúcom uznesení. Vykonaným dokazovaním bola aj podľa názoru krajského súdu vyvrátená obhajoba, že k uzavretiu takejto dohody došlo, svedkyňa N. L. - matka maloletých detí uvedené poprela a zároveň objasnila, že už pred rozvozem manželstva sama zabezpečovala po materiálnej stránke potreby rodiny, vrátane úhrad inkasa. Obžalovaný nepracoval, finančne na domácnosť neprispieval. Po troch až štyroch mesiacoch po rozvoze manželstva sa rozhodla, že inkaso platiť nebude práve kvôli tomu, že obžalovaný neprispieval na výživu detí v zmysle súdneho rozhodnutia, nekupoval im veci ich osobnej potreby, neobdarovával ich, konzumoval potraviny a varenú stranu, ktoré zabezpečila ona, pričom naďalej sa starala o jeho oblečenie, kupovala mu drogériu, udržiavala byt. Svedkyňa takto vierohodným a vyčerpávacím spôsobom zdôvodnila a vysvetlila prečo prestala prispievať na úhradu výdavkov spojených s bývaním. Ako to vyplýva z výpovede svedkyne H. L., matky obžalovaného, aj pred ňou matka maloletých detí poprela to, že by bola s obžalovaným uzavrela ústnu dohodu, o ktorej mala informáciu od obžalovaného, že si tento nebude plniť vyživovaciu povinnosť kým vedú spoločnú domácnosť a on uhradza náklady na bývanie. Menovaná svedkyňa navyiac vypovedala o tom, ako výdavky spojené s bytom na O. č. X v W., v ktorom býva obžalovaný, uhradzali s otcom obžalovaného aj v čase, kedy v tomto byte bývali maloleté deti s ich matkou, robia tak doposiaľ, zároveň poskytujú obžalovanému stravu a hradia výdavky spojené s chodom domácnosti.

Výpoveďami obžalovaného a svedkyne ako aj listinnými dôkazmi - príjmovými pokladničnými dokladmi je preukázané, že obžalovaný si začal riadne plniť vyživovaciu povinnosť až od septembra 2017 a teda že za obdobie vymedzené vo výrokovej časti rozsudku dlhuje na výživnom sumu 1440 €.

Krajský súd v tejto súvislosti uvádza, že upravil oproti názoru okresného súdu sumu dlžného výživného za obdobie od júna 2017 do augusta 2017 vrátane, vychádzajúc z ustanovenia § 62 ods. 3 Zákona o rodine na sumu 180 €.

Podľa § 62 ods. 3 Zákona č. 36/2005 Z. z o rodine každý rodič bez ohľadu na svoje schopnosti, možnosti a majetkové pomery je povinný plniť svoju vyživovaciu povinnosť v minimálnom rozsahu vo výške 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrené, nepľnoleté dieťa alebo na nezaopatrené dieťa podľa osobitného zákona. Výška životného minima k 1. júlu 2017 bola stanovená opatrením Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny SR č. 173/2017 Z. z. na 91,06 eur mesačne, ak ide o nezaopatrené dieťa alebo zaopatrené nepľnoleté dieťa. 30 % z tejto sumy tak tvorí suma 27,318 €. Preto krajský súd pre potreby tohto trestného konania, vzhľadom na situáciu obžalovaného, v rámci predbežnej otázky upravil výšku výživného pre obe deti za obdobie od júna 2017 do augusta 2017 vrátane na sumu 30 eur na dieťa, t. j. dvakrát 30 eur na dve deti x 3 mesiace, teda na sumu 180 €, na základe čoho upravil celkovú výšku výživného na 1440 €.

V tejto súvislosti krajský súd ďalej dopĺňa, že už v zrušujúcom uznesení uviedol, že nemožno síce vylúčiť, že obžalovaný sa zo svojho subjektívneho hľadiska, i keď neprimerane a neopodstatnene, spoliehal na skutočnosť, že hradením výdavkov spojených s bývaním, ktoré vlastne ani neuhrádzal on, ale v jeho mene jeho rodičia, sa nedopúšťal trestného činu zanedbania povinnej výživy maloletých detí, avšak táto skutočnosť ho nevyvíňuje, len dáva podklad pre posúdenie jeho zavinenia vo forme vedomej nedbanlivosti podľa § 16 písm. a/ Trestného zákona, pretože obžalovaný bez akýchkoľvek pochybností vedel, že vzhľadom na rozsudok, ktorým mu bolo určené výživné, môže spôsobom uvedeným v zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom, ale bez primeraných dôvodov spočívajúcich v jeho subjektívnom názore sa spoliehal, že takéto porušenie alebo ohrozenie nespôsobí. Preukázané je síce, že obžalovaný sa v posudzovanom období snažil byť nápomocný pri starostlivosti o deti, o dcéru zvlášť po tom, ako v máji 2017 sa deti s matkou odsťahovali zo spoločnej domácnosti na Talinskej X v W., čo však neznamená, že si mal zamieňať osobnú starostlivosť o vlastné deti s plnením výživného.

Pokiaľ ide o obdobie od júna 2017 do augusta 2017 vrátane, kedy už obžalovaný s matkou maloletých detí a s deťmi spoločnú domácnosť nezdieľali, zaoberal sa ním okresný súd dôsledne, ako mu to bolo uložené odvolacím súdom v uznesení zo dňa 21.10.2019, doplnil dokazovanie výsluchom obžalovaného, výsluchom svedkyne H. L. a správami Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Košice a Sociálnej poisťovne, pobočky Košice.

Obžalovaný bol v období od 07.02.2017 do 06.08.2017, ako to vyplýva aj zo správy úradu práce, vedený v evidencii uchádzačov o zamestnanie a dňa 07.08.2017 bol vyradený z dôvodu nástupu do pracovného pomeru u zamestnávateľa TMM Trade, s.r.o. V pracovnom pomere s týmto zamestnávateľom bol do 15.12.2017, ako to vyplýva zo správy Sociálnej poisťovne. V druhom sledovanom období, teda jún, júl a august 2017, bol teda z väčšej časti bez pracovného pomeru, stále nepoberal dávky v hmotnej núdzi ani iné sociálne dávky, dávky v nezamestnanosti ani dôchodok tak, ako počas celého inkriminovaného obdobia. Je síce pravdou čo uvádza okresný súd, že obžalovaný za uvedené posudzované obdobie nedokázal súdu vierohodne objasniť a ani preukázať aké úsilie vyvinul na to, aby si našiel zamestnanie a tým si zabezpečil vlastný príjem, na základe čoho je aj krajský súd toho názoru, že neplnením vyživovacej povinnosti v tomto období je taktiež pokryté jeho zavinením, avšak nedbanlivostným a v konečnom dôsledku si obžalovaný prácu našiel, čo krajský súd zohľadnil znížením výživného na minimum v zmysle § 62 ods. 3 Zákona o rodine, ako to vyššie uviedol.

V tejto súvislosti krajský súd zároveň konštatuje, že okresný súd zrejme nedopatrením aj pri konštatovaní názoru krajského súdu nepristúpil k úprave vyhodnotenia zavinenia obžalovaného v jeho nedbanlivostnej forme, čo v konečnom dôsledku viedlo krajský súd k procesnému postupu, ktorým zrušil napadnutý rozsudok zo dňa 8. 7. 2020 v celom rozsahu a sám po úprave skutku rozhodol na základe dokazovania vykonaného okresným súdom rozsudkom v predmetnej trestnej veci. V tomto smere vlastne krajský súd akceptoval obhajobu obžalovaného a zohľadniac aktuálnu situáciu obžalovaného v druhom sledovanom období upravil výšku výživného na jeho minimum v zmysle § 62 ods. 3 Zákona o rodine.

Pri rozhodovaní o treste vychádzal aj krajský súd z dôkazov vykonaných k osobe obžalovaného, ktoré vyhodnotil v súlade so zásadou podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku a riadiac sa zároveň zásadami pre ukladanie trestov v zmysle § 34 ods. 1 až 4 Trestného poriadku rozhodol o ďalšej základnej otázke trestného konania - o treste.

Obžalovanému poľahčuje podľa § 36 písm. j/ Trestného zákona skutočnosť, že pred spáchaním trestného činu viedol riadny život. Na to, že v minulosti už bol súdne trestaný súd totižto neprihliadol a nevyhodnotil to ani ako priťažujúcu okolnosť (§ 37 písm. m/ Trestného zákona) z dôvodu, že za predchádzajúcu trestnú činnosť bol odsúdený pred viac ako 20 rokmi a hľadá sa teda na neho, akoby nebol odsúdený. Priestupkovo bol riešený len v jednom prípade, v roku 2014 za menej závažný priestupok, inak vedie bezúhonný život. Aktuálne je dlhodobo, nepretržite od 21.12.2017 doposiaľ práceneschopný kvôli viacerým zdravotným problémom.

Pre prečin podľa § 207 ods. 1 ustanovuje Trestný zákon trest odňatia slobody až na dva roky. V prípade obžalovaného, u ktorého prevážili poľahčujúce okolnosti, za nezistených priťažujúcich, vychádzal krajský súd pri ukladaní trestu z upravenej trestnej sadzby, ktorá sa v súlade s ustanovením § 38 ods. 3 Trestného zákona v takýchto prípadoch koriguje tak, že horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby sa znižuje o jednu tretinu. Vymeral obžalovanému zohľadniac neobanlivostnú formu jeho zavinenia trest odňatia slobody v trvaní 3 mesiacov a keďže vzhľadom na jeho osobu, najmä doterajší život a prostredie v ktorom žije, ako aj okolnosti prípadu mal zato, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu obžalovaného výkon uloženého trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný, podmienčne ho odložil a zároveň určil skúšobnú dobu v trvaní 14 mesiacov, ktorú považuje za primeranú. Podľa názoru súdu takýto trest vytvorí všetky podmienky na výchovu obžalovaného k tomu, aby do budúcnosti viedol riadny život a súčasne dostatočne zabezpečí ochranu spoločnosti a nepostihne jemu blízke osoby.

Aplikujúc ustanovenie § 50 ods. 2 Trestného zákona súd uložil obžalovanému v rámci podmienčného odkladu výkonu trestu odňatia slobody povinnosť podľa svojich schopností zaplatiť zameškané výživné vo výške 1440 € k rukám matky maloletých detí N. L..

To boli dôvody, pre ktoré krajský súd rozhodol v zmysle výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.